

[Modern text av brevet. Troligen skrivet försommaren 1859]

Min käre pappa

Stort tack för de två brev som jag har fått sedan sist jag skrev. Det gläder mig att alla mår bra och är friska där hemma. Ett av breven fick jag vänta på i fem månader. Det andra visste jag ju inte om, men det var väldigt kärkommet. Det var många nyheter hemifrån, några sorgliga och andra glädjande. Att farfar dött var inte så oväntat, och inte heller farbror eftersom han varit sjuk. Däremot att Olof Bång dött var både oväntat och sorgligt. Jag kommer att sakna hans vänliga och kärleksfulla sätt. Det är möjligt att det blir flera som jag aldrig kommer att träffa mer. Jag vet ju inte om jag kommer hem igen. Det hade varit roligt, men jag har inte tjänat ihop så mycket pengar ännu så det är svårt att säga hur det blir.

Här är fortfarande dåliga tider, mycket arbetsfolk och få arbeten, dåliga löner och lite pengar. Förra vintern tjänade jag nästan inget alls. Jag arbetade då hos en svensk, Pettersson från Söderhamn, en bra familj. Den bästa jag träffat sedan jag lämnade Sverige. Det blev som ett hem för mig och jag arbetade inte så värst mycket. Istället sysselsatte jag mig och hans många barn med att läsa och skriva engelska, sjunga med mera. Nu arbetar jag hos en amerikan ungefär 2,5 km därifrån. Men vi ses varje söndag för då går vi tillsammans och läser och sjunger. När jag träffar hans familj känns det som hemma. Annars är de flesta vänliga, både svenskar och andra. Jag är respekterad kanske mer än vad jag är värd.

Där jag arbetar nu kommer jag troligtvis att stanna hela sommaren. Lönen är 13 dollar i månaden, ungefär hälften mot för 3 år sedan. Men en arbetare har full frihet här. Om han inte vill stanna kvar så kräver han bara sin lön och slutar, oavsett hur länge han skulle ha varit anställd. Han behöver heller inte vara rädd för att bli gripen av myndigheterna för att han slutar. Att arbeta i Sverige hos snåla och elaka bönder skulle man kunna jämföra med slaveriet här i Amerika. Det är därför det är så många smålänningar här, Småland är både folkrikt och fattigt. Daglönen hemma är inte mer än 1 dollar per dag, tänk också på att det går 32 smålandsdollars på en amerikansk. Förr var det vanligt med en dollar om dagen här, vilket jag skulle ha fått förra sommaren. Men jag har inte fått ut en cent. Det är lika för alla skogsarbetare, så jag tycker att det är bättre att arbeta hos bönder och få en ½ dollar än ingenting alls. Smålänningarna tar vara på sin frihet som arbetare här, även om det inte är helt lagligt. De umgås, super och slåss med kniv med varandra. Smålänningar, skåningar och blekingar verkar inte tycka om varandra värst bra. Alla går de i träskor och lever som lössläppta djävlar, ett rått och ohyfsat folk. Men jag har inte något emot dem, vi kan hålla sams. Men jag ser skillnaden.

Här finns två partier inom politiken, Demokrater och Republikaner. Det förra kämpar med alla krafter för att göra även territorierna till slavstater. Minnesota har nu sluppit ut ur slavpartiets klor och är förklarats som en fri stat av kongressen och ingår nu i Unionen. Kansas strider fortfarande. Republikanerna har med våld släppt deras slavar fria och nu blossar strider upp där många blir skjutna. Demokraterna köper istället röster av folket, genom att erbjuda pengar. Valet sker genom röstning, på samma dag över hela landet. Denna dag innebär alltid slagsmål mellan partierna för det är mycket de är oeniga om.

Guld finns på många ställen här. Ofta kan man läsa i tidningarna om att man har hittat guld här och där, men det är inte sant... De ljuger väldigt mycket för att lura folk att resa så att de ska tjäna stora pengar på järnvägs- och ångbåtsbiljetter.

Här finns en svensk som jag beundrar, han heter Fahlström. Han gick till sjöss redan som 10-

åring och hamnade i Amerika när han var 11 år. Han hamnade i en stad som heter Hudson Bay, långt norrut i Amerika. Där träffade han andra barn, och missade fartyget som for ifrån honom. Där uppe finns det många indianer och han följde några av de barnen, långt in i skogen. Indianerna gav honom mat, men lämnade honom sedan ensam och då led han svårt av köld och hunger. Han var nära att svälta ihjäl. Men indianerna kom tillbaka och tog hand om honom. Det enda han hade att läsa på sitt eget språk var en bibel, troligen skulle han ha glömt språket om han inte haft den. När han blev vuxen gifte han sig med en av deras kvinnor, en Squaw, och med henne fick han många barn. Han har nu varit fast bosatt i 10 år och har ett bra hemman. Han är numera 60 år, och vet inte om han har några släktingar i livet. Han är född i Stockholm, talar dålig svenska, god franska och bäst indianska. Han har varit i livsfara många gånger bland indianerna. Fast nu predikar han istället bland dem.

Det finns även fransmän bland indianerna som kommit hit över, lever i skogen alldeles vilt och livnär sig på jakt och fiske. [*Här är brevet skadat och det är svårt att tyda vad som står i ca 2 meningar*]... Indianer och det finns många slag av dem. Förliden sommar var det strid vid St Corix-ån. Chippewaindianerna kom nerför ån i båtar, och Siouxindianer låg på lur bland sandbankarna. När de kom inom skotthåll så sköt de ner några av dem. När de inte skjuter varandra så plågar de varandra förfärligt. Hänger upp dem i träden med huvudet neråt och skär skinnet av dem levandes.

Förra vintern byggdes en ångbåt inte långt härifrån i en stad som heter Praire du Chien. Den skulle kunna åka ovanpå isen. Försöket lyckades inte helt och fullt, men det råder inget tvivel om att det kommer att fungera så småningom. Och då kommer man att kunna resa med ångbåt över hela Amerika året om.

Yours troy Liljegren